

תת"ע 313/06/20 - פחמאוי עומר נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 313-06-20 מדינת ישראל נ' פחמאוי עומר
תיק חיצוני: 50251257908

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	פחמאוי עומר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
החלטה	

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 6.8.2020.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף מן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר כמעט 3 שנים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, - שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה (עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו 12.05.2022)).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שעל פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הזמנה לדיון, הכוללת את תאריך הדיון בו נשפט המבקש בהיעדרו, נמסרה למבקש ביום 21.6.20 והוא סירב לקבלה; ועל פי סעיף 237(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, ותקנה 54 לתקנות סדר הדין הפלילי, הרי שבוצעה המצאה כדיון למבקש; ועל המבקש לבטל פסק דין בהעדר התייצבות, עליו לפרט בבקשתו את מכלול טענותיו ולתמוך אותן באסמכתאות, ולא להסתפק בכפירה כללית בלבד שלפיה לא זומן ולא סירב לקבל את ההזמנה; ומשלא הוצגה על ידי המבקש כל ראיה כדי להפריך את הרישום באישור המסירה בדבר סירובו לקבל את הזימון שנשלח אליו, אני דוחה את הטענה. וראו

רע"פ 1581/20 מהנד אבו חמיד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.03.2020); ורע"פ 5356/20 יאסר טחאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.08.2020); עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו 12.05.2022); ועפ"ת (מחוזי חיפה) 10826-01-21 דאר אל חאג' פתחאלה נ' מדינת ישראל, 14.1.21. ובענייננו, המבקש לא צירף לבקשה אסמכתאות כלשהן לכפירתו באישור המסירה, ואף לא נעשה בירור מצד המבקש בסניף הדואר אשר באמצעותו בוצע אישור המסירה, כדי להפריך את המצוין באישור המסירה על ידי עובד הדואר.

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו.

יתרה מכך, המבקש מצהיר כי התייצב לדיון בתאריך אחר, ובמזכירות נאמר לו שיקבל תאריך אחר, אולם התאריך האחר לא הגיע אליו; ובנסיבות אלה, מצופה היה מהמבקש כי יברר אודות מועד דיון מעודכן; ונפל פגם בהתנהלותו של המבקש, אשר בחר לשבת בחיבוק ידיים משך כמעט 3 שנים, ולא בירר העניין.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

כאמור, בענייננו, המבקש השלים למעשה עם פסק הדין משך כמעט 3 שנים, ולא העלה כל טענה לעניין פסק הדין שניתן בהיעדרו.

יתרה מכך, אין בטענה בדבר מגבלות הקורונה כדי להצדיק המשך נהיגה ברכב שהורד מהכביש; ולכך יש להוסיף את העובדה שחלק מהליקויים תוקנו על אף מגבלות הקורונה, כך שלא היתה מניעה להשלים את תיקון כלל הליקויים; ומשכך, אין אני רואה בסיס לחשש בדבר עיוות דין מטעם זה.

גם העונש שהושת על המבקש (3 חודשי פסילת מינימום בפועל וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בפסילת המינימום הקבועה בחוק, ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ד' אלול תשפ"ג, 21 אוגוסט 2023, בהעדר
הצדדים.

עמוד 2

